Prosí mec. adv. HOLÁSKA je 3.1.1997

Výpis z rozsudku Krajského soudu v Plzni
KS Plzeň 1T 30/91
ú.v. 4955

1 T 30/91

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v hlavním líčení konaném ve dnech 18.-19. a 21. listopadu 1996 v senátě složeném z předsedy JUDr. Pravoslava Poláka, soudce Mgr. Jaroslava Erharda a přísedících Věry Voříškové, Jiřího Štětky a Miroslava Kanty, **takto:**

Obžalovaní

1) P[redacted] H[redacted]

nar. [redacted] v [redacted], [redacted], bytem [redacted], [redacted], t.č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve [redacted],

2) J[redacted] K[redacted]

nar. [redacted] v [redacted], [redacted], trvale bytem [redacted], [redacted], okr. [redacted],

Tisk Procant 5951

jsou vinni,

že

I. Obžalovaný H[redacted]

spolu s již odsouzenými P[redacted] B[redacted], nar. [redacted], J[redacted] N[redacted], nar. [redacted], A[redacted] Š[redacted], nar. [redacted] a J[redacted] V[redacted], nar. [redacted], dne 23.2.1991 kolem 20.00 hodin v [redacted], okr. Domažlice, spolu s dalšími nezjištěnými osobami vnikl bez svolení majitele nebo nájemce na oplocený pozemek u domu č. [redacted], který obývá rodina V[redacted] Č[redacted], kameny a dalšími předměty vytloukli skleněné výplně oken a poškodili vchodové dveře v úmyslu vniknout do domu a dostihnout B[redacted] B[redacted], nar. [redacted], a J[redacted] J[redacted], přitom obžalovaný H[redacted] sám gumovým kabelem rozbil nejméně jedno okno, do domu se však nikomu nepodařilo vniknout, násilným jednáním byla na zařízení domu způsobena majiteli ZD Pocinovice škoda ve výši nejméně 1.991,48 Kčs; celé jednání probíhalo za hlasitého křiku a výhrůžek na poškozené, těm se však podařilo jednak ukrýt v domě, jednak okny uprchnout, prchající Rómy obžalovaný spolu s dalšími osobami pronásledoval po vesnici,

t e d y

a) dopustil se veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného,

b) neoprávněně vnikl do domu jiného, při takovém činu užil násilí a takový čin spáchal se zbraní a nejméně se dvěma osobami,

II. Obžalovaný K[redacted]

ve stejné době, na stejném místě veden stejnou pohnutkou a za stejných okolností jako obžalovaný H[redacted] pod bodem I. spolu s již odsouzenými J[redacted] A[redacted], nar. [redacted], M[redacted] B[redacted], nar. [redacted], P[redacted] H[redacted], nar. [redacted], L[redacted] H[redacted], nar. [redacted], Z[redacted] J[redacted], nar. [redacted], Z[redacted] K[redacted], nar. [redacted], T[redacted] S[redacted], nar. [redacted], P[redacted] Š[redacted], nar. [redacted], Z[redacted] V[redacted], nar. [redacted], P[redacted] V[redacted], nar. [redacted], a Z[redacted] V[redacted], nar. [redacted], vnikl na oplocený pozemek u domu č.p. [redacted], přičemž jednání probíhalo za hlasitého křiku a volání výhrůžek na poškozené, po útěku části poškozených okny, tyto obžalovaný K[redacted] spolu s dalšími shora uvedenými osobami pronásledoval po obci,

t e d y

a) dopustil se veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti,

b) neoprávněně vnikl do domu jiného,

č í m ž s p á c h a l i

obžalovaný P[redacted] H[redacted]

ad I. a) trestný čin výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. v platném znění,

b) trestný čin porušování domovní svobody podle § 238 odst.1,3 tr.zák.

Obžalovaný J[redacted] K[redacted]

ad II. a) trestný čin výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. účinného v době spáchání,

b) trestný čin porušování domovní svobody podle § 238 odst.1 tr. zák.,

a o d s u z u j í s e

Obžalovaný H[redacted]

za shora uvedené trestné činy a sbíhající se pokus trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst.1 k § 222 odst.1 tr.zák., pokračující trestný čin výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. a porušování domovní svobody podle § 238 odst.1,2,3 tr.zák., jimiž byl uznán vinným rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 19.3.1993, č.j. 1 T 30/91-2921, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu ČR v Praze ze dne 22.4.1994, sp.zn. 3 To 12/94.

Podle § 222 odst.1 tr.zák. za použití § 35 odst.2 tr.zák. k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání **č t y ř (4) roků.**

Podle § 39a odst.2 písm.c) tr.zák. se pro výkon trestu zařazuje do věznice **s ostrahou.**

Současně se zrušuje výrok o trestu z rozsudku Vrchního soudu ČR v Praze ze dne 22.4.1994, sp.zn. 3 To 12/94, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Obžalovaný K[redacted]

Podle § 238 odst.1 tr.zák. za použití § 35 odst.1 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **s e d m i (7) měsíců.**

Podle § 58 odst.1 písm.a), § 59 odst.1 tr.zák. se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **jednoho roku.**

O d ů v o d n ě n í

V této trestní věci již zdejší soud jednou rozhodoval, když rozsudkem téže spisové značky ze dne 19.3.1993 rozhodl o vině či nevině dohromady 29-ti obžalovaných. Ohledně všech s výjimkou obžalovaných K[redacted] a H[redacted] nabyl již tento zmíněný rozsudek právní moci, jednak proto, že ve věci nebylo podáno odvolání, jednak v návaznosti na rozsudek odvolacího soudu ze dne 22.4.1994, sp.zn. 3 To 12/94. Již zmíněným rozsudkem zdejšího soudu byl obžalovaný H[redacted] uznán vinným pod body 1. písm.a), bod 2/I písm.a) pokračujícím trestným činem výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. účinného v době spáchání, jednáním pod body 2/I písm.b),c) trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst.1,2,3 tr.zák. v souběhu s trestným činem poškozování cizí věci podle § 257 odst.1 tr.zák., jednání pod bodem 1 písm.b) pokusem trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst.1 k § 222 odst.1 tr.zák. a konečně jednání pod bodem 3/III trestným činem výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. účinného v době spáchání v jednočinném souběhu s trestnými činy porušování domovní svobody podle § 238 odst.1,2,3 a poškozování cizí věci podle § 257 odst.1 tr.zák.. Za to mu byl podle § 222 odst.1 tr.zák. za použití § 35 odst.1 tr.zák. uložen úhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání pěti roků, pro jehož výkon byl podle tehdy účinného trestního zákona, konkrétně ustanovení § 39a odst.2 písm.b) tr.zák. zařazen do druhé nápravně výchovné skupiny. Obžalovaný K[redacted] byl uznán vinným, že jednáním pod bodem

2/III spáchal trestný čin výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. účinného v době spáchání v jednočinném souběhu s trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst.1 tr.zák. a jednáním pod bodem 3/IV s tím, že spáchal trestný čí výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. účinného v době spáchání v jednočinném souběhu s trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst.1 tr.zák.. Za to mu byl podle § 202 odst.1 tr.zák. ve znění zákona č. 175/90 Sb. za použití § 35 odst.1 tr.zák. uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání devíti měsíců. Podle § 58 odst.1 písm.a), § 59 odst.1 tr.zák. se výkon trestu u tohoto obžalovaného podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání dvou roků.

V odvolacím řízení vrchní soud shora uvedeným rozsudkem kromě jiného podle § 259 odst.1 tr.ř. zrušil napadený rozsudek v části, jíž byli uznáni vinnými obžalovaný H[redacted] pod bodem 3/III a obžalovaný J[redacted] K[redacted] pod bodem 3/IV a ohledně těchto jednání byla věc vrácena soudu prvního stupně, aby ji v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Výroky o vině obžalovaného P[redacted] H[redacted] za pokus trestného činu ublížení na zdraví podle § 8 odst.1 k § 222 odst.1 tr.zák., pokračující trestný čin výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák., porušování domovní svobody podle § 208 odst.1,2,3 tr.zák., ohledně jichž zůstal napadený rozsudek nedotčen, vedly odvolací soud k tomu, že sám rozhodl o trestu tohoto obžalovaného, když podle § 222 odst.1 tr.zák. za použití § 35 odst.1 tr.zák. mu uložil úhrnný nepodmíněný trest v trvání tří a půl roku, pro jehož výkon byl tento obžalovaný podle § 39a odst.2 písm.c) tr.zák. ve znění zákona č. 290/1993 Sb. zařazen do věznice s ostrahou. U obžalovaného J[redacted] K[redacted] zůstal napadený rozsudek nedotčen ve výroku o vině pod bodem 2/III a za spáchání trestných činů porušování domovní svobody podle § 238 odst.1 tr.zák. a výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. mu byl vrchním soudem uložen podle § 238 odst.1 tr.zák. za použití § 35 odst.1 tr.zák. úhrnný trest odnětí svobody v trvání sedmi měsíců, jehož výkon mu

byl podle § 58 odst.1 písm.a), § 59 odst.1 tr.zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců.

Ve svém rozhodnutí se odvolací soud ztotožnil se zjištěným skutkovým stavem ohledně ostatních obžalovaných i ohledně obžalovaných K[redacted] a H[redacted] ve výrocích o vině, které byly ponechány beze změny a na podkladě kterých byl ukládán výše zmíněný trest. Vrchní soud zároveň došel k závěru, že zdejší soud provedl všechny důkazy potřebné k tomu, aby měl úplný podklad pro rozhodnutí. Došel však k závěru, že krajský soud pochybil při hodnocení důkazů, jestliže zaujal stanovisko, že výpovědi těch obžalovaných, kteří byli vyslechnuti po zahájení trestního stíhání, avšak ještě předtím, než jim bylo rozšířeno obvinění pro jednání pod bodem 3/V výroku napadeného rozsudku (útok na E[redacted] B[redacted]) jsou nepoužitelné ve vztahu k jim samým a jsou použitelné toliko ve vztahu k ostatním obžalovaným. V daném případě podle odvolacího soudu byly výpovědi všech obžalovaných, jichž se tato úvaha soudu prvního stupně týká, učiněny poté, kdy ve věci bylo podle § 160 odst.1 tehdy platného trestního řádu zahájeno trestní stíhání mimo jiné pro skutek, jehož jedním z útoků je i napadení E[redacted] B[redacted], tehdy a tam kvalifikované jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 221 odst.1 tr.zák. a současně i jako trestný čin výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. t.j. s ohledem na jednočinný souběh všech trestných činů, uvedených v usnesení o zahájení trestního stíhání ze dne 23.2.1991 pro skutek, za jehož součást je nutno považovat i fyzické napadení poškozeného B[redacted]. Dále odvolací soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí, že v době takto vznesených obvinění, kdy dosud nebyly dány důvody nutné obhajoby, byli obžalovaní řádně poučeni o svých právech a vypovídali dobrovolně. Obsah jejich výpovědí ke vzneseném obvinění je za této situace nutno považovat za upřesnění skutkového stavu, na jehož základě bylo některým z nich obvinění rozšířeno i o útok na poškozeného E[redacted] B[redacted], v té době již s ohledem na jeho úmrtí kvalifikovaný jako trestný čin ublížení na zdraví podle § 222

odst.1, odst.3 tr.zák.. K tomu odvolací soud dodává, že byť bylo obviněným vždy před zahájením následujícího výslechu doručeno usnesení o vznesení obvinění podle § 163 odst.1 tr.ř. na úředním předtisku, je nutno jeho doručení považovat za rozšíření obvinění ve smyslu ustanovení § 163 odst.5 tr.ř. ve vztahu ke skutku, pro nějž jim bylo vzneseno obvinění již dříve a nikoliv za nové vznesení obvinění pro další skutek. Vzhledem k tomu, že k tomuto rozšíření obvinění došlo u všech obžalovaných vždy při prvním výslechu následujícím poté, kdy se vyšetřovatel dozvěděl od nich samých nebo od spoluobžalovaných o jejich aktivní účasti na fyzickém napadení B[redacted] B[redacted], přičemž od tohoto okamžiku jim byla umožněna účast u jejich dalších výslechů, jakož i u ostatních vyšetřovacích úkonů i jejich ustanoveným nebo zvoleným obhájcům, nelze shora uvedený postup vyšetřovatele označit za účelový, směřující k omezení účasti obhájců na přípravném řízení. Za těchto důvodů dospěl odvolací soud k závěru, že i ty výpovědi obžalovaných, které byly učiněny před rozšířením obvinění o útok, jenž vzhledem ke své právní kvalifikaci zakládal důvody nutné obhajoby, jsou v dokazování před soudem použitelné jak ve vztahu ke spoluobžalovaným, tak ve vztahu k jim samým, neboť vypovídali ke skutku, jehož součástí je s ohledem na jednočinný souběh s trestným činem výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. i fyzické napadené poškozeného B[redacted], pro nějž jim bylo obvinění řádně vzneseno. Ve shora uvedeném směru také Vrchní soud v Praze znovu přehodnotil všechny výpovědi obžalovaných učiněné v přípravném řízení v kontextu s jejich výpověďmi učiněnými před soudem prvního stupně v hlavním líčení. Oproti hodnocení jednání ze dne 22.2.1991 - tedy událostí v [redacted] - se však odvolací soud v plném rozsahu neztotožňuje se skutkovými závěry soudu prvního stupně, pokud jde o vyloučení případné aktivní účasti obžalovaných H[redacted] a K[redacted] na fyzickém napadení poškozeného B[redacted] B[redacted] dne 23.2.1991 v [redacted] okr. Domažlice. Jsou-li ze shora uvedených důvodů použitelné výpovědi všech obžalovaných, učiněné v přípravném řízení po vznesení obvinění pro skutek ze dne 23.2.1991, nelze jejich eventuální

účast bez vážných pochybností vyloučit; v tomto směru je podle pokynu odvolacího soudu závazného pro soud prvého stupně nutno u těchto dvou obžalovaných všechny jejich výpovědi, jakož i výpovědi ostatních obžalovaných, kteří k jejich jednání vypovídají, opětovně přehodnotit. K tomu dále odvolací soud uvádí, že soud prvního stupně, byť k výpovědi obžalovaného H[redacted] učiněné před rozšířením obvinění nepřihlížel, tuto výpověď podle § 207 odst.2 tr.ř. u hlavního líčení přečetl, zatímco ohledně výpovědi obžalovaného K[redacted] ze dne 26.2.1991 tak neučinil. Z těchto důvodů, jakož i proto, že fyzické napadení poškozeného B[redacted] ze strany obžalovaných H[redacted] a K[redacted] soud prvního stupně ze skutkové věty výroku o vině s ohledem na jednočinný souběh s trestným činem výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. vypustil, nemohl odvolací soud sám ohledně těchto obžalovaných na základě nového zhodnocení všech důkazů celý skutkový děj opětovně posoudit. Proto v tomto směru Vrchní soud ČR ohledně jednání pod bodem 3/III u těchto obžalovaných zrušil napadený rozsudek (u obžalovaného H[redacted] z důvodu v § 258 odst.1 písm.b) tr.ř., u obžalovaného K[redacted] z důvodů uvedených v § 258 odst.1 písm.a),b) tr.ř.) a podle § 259 odst.1 tr.ř. věc v této části vrátil soudu prvního stupně, aby v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, zda účast obžalovaného H[redacted] a K[redacted] na fyzickém napadené poškozeného B[redacted] lze či nelze považovat za prokázanou.

Toto hlavní líčení bylo započato před účinností zákona č. 292/1993 Sb., když senát byl složen z pěti členů podle dosavadních předpisů. Ve smyslu přechodných a zmocňovacích ustanovení článek IV. odst.8 zmíněného zákona hlavní líčení nadále pokračuje v pětičlenném senátu. V té souvislosti je třeba konstatovat, že první fázi hlavního líčení v červnu 1992 byl přítomen i náhradní přísedící, který se však pro nemoc nezúčastnil dalšího dokazování. V současné době je situace taková, že z původního pětičlenného senátu, který rozhodoval v této věci, jeden z přísedících již zemřel. Soud tedy povolal

zpět náhradního přísedícího a za jeho přítomnosti byly v novém hlavním líčení zopakovány všechny důkazy, jejichž provedení v řízení před soudem nebyl přítomen. Proti tomuto postupu nebyly žádné námitky procesních stran a podle názoru tohoto senátu neodporuje ani již zmíněnému přechodnému ustanovení trestního řádu.

Oběma obžalovaným bylo znovu umožněno, aby se k věci vyjádřili. Obžalovaný K[redacted] však pouze uvedl, že trvá na své výpovědi před soudem, k níž nechce nic dalšího dodávat a poukazoval na nátlak, který na něho byl činěn na policii. Znovu zopakoval, že před výslechem na policii byli všichni zúčastnění domluveni, že na sebe vezmou vinu a takovým způsobem ji rozmělní (č.l.4020). Stejně tak obžalovaný P[redacted] H[redacted] uvedl, že celá událost se stala před pěti lety, už si na něj dobře nepamatuje a proto se odvolal na své předchozí výpovědi učiněné před soudem a na policii. S jejich obsahem souhlasil. Oběma obžalovaným byly podle pokynu vrchního soudu předestřeny i již zmíněné výpovědi z přípravného řízení učiněné před rozšířením obvinění pro trestný čin dle § 222 odst.1,3 tr.zák..

Soud se pokusil o výslech svědků - odsouzených B[redacted] a Š[redacted], ti však po poučení podle § 100 odst.2 tr.ř. využili svého práva a odmítli ve věci vypovídat. Výslechy svědků a znalců, kteří byli osobně slyšeni v původním hlavním líčení za přítomnosti čtyř členů tohoto senátu byly se souhlasem stran přečteny za použití § 211 odst.1, odst.4, přečteny byly i zbývající listinné důkazy, jejichž provedení nebyl pátý člen senátu přítomen a znovu se z připojených spisů o předchozích odsouzeních obžalovaného H[redacted] četly soudní rozhodnutí, nařízení výkonu trestu a hlášenky změn. K důkazu byly konstatovány i opisy rejstříku trestů a aktuální hodnocení na obžalované z místa bydliště, resp. vazby.

Po provedeném doplněném dokazování vzal zdejší soud za

prokázané, že obžalovaný H[redacted] se dopustil jednání podrobně uvedeného pod bodem I. výroku tohoto rozsudku, obžalovaný K[redacted] pak spáchal trestné činy uvedené pod bodem II. enunciátu. Rozbor důkazů, o které soud opírá své závěry o vině tak, jak jsou specifikovány ve výrokové části tohoto rozhodnutí je podrobně uveden v odůvodnění původního rozsudku na stranách 69-71, 77, 84-85, 94-96, 99, 106, 108, 117-121.

Při plném respektování právního názoru a závazných pokynů odvolacího soudu je třeba uvést následující: V podstatě jediným důvodem pro zrušení předchozího rozsudku zdejšího soudu ve vztahu k obžalovaného H[redacted] byla skutečnost, že zdejší soud nepřihlížel v jeho případě k výpovědi tohoto obžalovaného učiněné v přípravném řízení před rozšířením obviněním, byť tuto výpověď v hlavním líčení provedl. V této souvislosti je však třeba uvést, že ani použití této výpovědi a její zahrnutí mezi ostatní provedené důkazy nemůže změnit závěr o tom, že vina tohoto obžalovaného není bez pochybností prokázána, nejsou tedy přesvědčivé a jednoznačné důkazy o tom, že to byl i obžalovaný H[redacted], který se podílel v [redacted] na fyzickém útoku proti poškozenému B[redacted], jenž měl za následek smrt tohoto poškozeného. Obžalovaný H[redacted] totiž i v této první výpovědi svoji vinu popírá, k tomuto jednání se ani jednou nedoznal, třebaže se doznal i k fyzickému útoku na A[redacted] F[redacted], který byl posuzován jako pokus trestného činu podle § 8 odst.1 k § 222 odst.1 tr.zák.. Obžalovaný H[redacted] byl v přípravném řízení usvědčován prvními výpověďmi spoluobžalovaného K[redacted] na č.l. 692-693, ten však tuto výpověď zpochybnil již na č.l. 697 a při konfrontaci na č.l. 906 toto tvrzení zcela odvolal. Navíc v hlavním líčení obžalovaný K[redacted] uvedl, že že kromě obžalovaných B[redacted], Š[redacted] a N[redacted] si účast ostatních vymyslel. Obžalovaný N[redacted] ve svých výpovědích pouze prokazoval faktickou přítomnost obžalovaného H[redacted] u poškozeného B[redacted], nikoliv tedy účast na fyzickém útoku a i tuto výpověď později zpochybnil a při konfrontaci na č.l. 894 a poté v hlavním líčení ji zcela odvolal.

Obžalovaný H[redacted] byl usvědčován výpověďmi spoluobžalovaného V[redacted] již v přípravném řízení (č.l.811-815). Při konfrontaci na č.l. 928 však obžalovaný V[redacted] svoji výpověď naprosto zpochybnil a v hlavním líčení a následně při konfrontaci v hlavním líčení výslovně uvedl, že obžalovaného H[redacted] neviděl proti poškozenému útočit. Obžalovaný ml. H[redacted] v přípravném řízení pouze obdobně jako obžalovaný N[redacted] potvrzoval přítomnost obžalovaného H[redacted] na místě činu, přičemž si však tím nebyl zcela jistý (č.l.561, 564). Na tomto místě je třeba zopakovat postoj zdejšího soudu k hodnocení výpovědí obžalovaných V[redacted] a H[redacted]. Ti jsou pro časté opakované a někdy až neuvěřitelné změny svých výpovědí považováni za naprosto nevěrohodné. Proto soud došel k závěru, že tam, kde kromě výpovědí těchto obžalovaných nebudou jiné důkazy, nebude možno z jejich tvrzení vycházet jako z hodnověrných. Proto k jejich výpovědím přihlížel pouze za situace, kdy jejich tvrzení byla podporována i dalšími důkazy, především opakovanými výpověďmi dalších obžalovaných (srov. str. 34 původního rozsudku). Za této situace došel soud k závěru, že u obžalovaného H[redacted] nejsou žádné důkazy, ani přímé ani nepřímé, které by umožnily **jednoznačný závěr o jeho vině** ve smyslu obžaloby. Za takové situace soudu nezbylo, než aplikovat zásadu in dubio pro reo a v pochybnostech rozhodnout ve prospěch tohoto obžalovaného. Protože útok proti poškozenému B[redacted] byl součástí skutku kvalifikovaného jako trestný čin výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák., z něhož byl obžalovaný H[redacted] uznán vinným, jak bude uvedeno dále, soud toto jednání pouze pominul.

Poněkud odlišná situace vyvstala při hodnocení důkazů ohledně jednání obžalovaného K[redacted], když soud jednak znovu zhodnotil důkazy provedené v původním hlavním líčení a ztotožnil se se závěry podrobně vyloženými na již zmíněných stranách odůvodnění předchozího rozsudku, navíc však do souhrnu těchto důkazů zahrnul i původní výpověď tohoto obžalovaného z přípravného řízení, z níž v původním nalézacím řízení

nevycházel. V této první výpovědi se obžalovaný doznal a soud došel k závěru, že obsah této výpovědi výrazně zvýšil míru pravděpodobnosti, že tento obžalovaný se skutečně podílel na fyzickém útoku proti poškozenému B[redacted], protože však ojedinělé doznání, navíc vzápětí odvolané, nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny okolnosti případu (§ 2 odst.5 tr.ř.), došel soud k závěru, že při nedostatku dalších přesvědčivých důkazů **nelze učinit kategorický závěr o vině** tohoto obžalovaného a o jeho podílu na tomto útoku. Jediným dalším důkazem je výpověď původně spoluobžalovaného V[redacted] v přípravném řízení (č.l. 815). Obžalovaný V[redacted] však obžalovaného K[redacted] usvědčoval až při svém třetím výslechu, zatímco v předchozích dvou se o něm vůbec nezmínil. Naopak, ještě v průběhu přípravného řízení při konfrontaci na č.l. 903 obžalovaný V[redacted] své předchozí tvrzení v tomto směru zpochybnil, a na tomto změněném stanovisku setrval i v hlavním líčení. Soud stejně jako v původním řízení vychází z toho, co již bylo řečeno, že tedy obžalovaný V[redacted] je považován za naprosto nevěrohodného. Proto je tedy třeba při hodnocení důkazů vycházet z toho, zda původní doznání obžalovaného K[redacted] v přípravném řízení vzápětí ihned odvolané, učiněné bez obhájce, korespondující zčásti s ojedinělou výpovědí spoluobžalovaného V[redacted], učiněnou však až po několika předchozích výpovědích a vzápětí zpochybněnou, jsou dostatečnými důkazy pro jednoznačný závěr o vině obžalovaného K[redacted] ohledně toho, že i on sám byl pachatelem fyzického útoku na poškozeného B[redacted], který skončil jeho smrtí. Ostatní obžalovaní či vyslechnutí svědci o účasti obžalovaného K[redacted] v tomto směru vůbec nehovoří. Při plném respektování právního názoru vrchního soudu zdejší soud vychází sice z toho, že původní doznání obžalovaného K[redacted] je použitelné, na druhé straně při hodnocení obsahu této výpovědi nelze pominout skutečnost, že v důsledku nesprávně použité kvalifikace ve vymezení skutku a tím i sdělení obvinění, bylo tomuto obžalovanému odepřeno právo na obhájce, jímž by mohl realizovat svoji obhajobu. Na tomto místě je třeba

zdůraznit, že zdejší soud si naprosto neosobuje právo polemizovat s názorem soudu odvolacího, který na str. 36 odůvodnění svého rozsudku uvedený postup vyšetřovatele nepovažuje za účelový, směřující k omezení účasti obhájců na přípravném řízení. Zůstává pouze dedukcí tohoto soudu, že je nepopiratelné, že již samotný způsob napadení poškozeného B[redacted] byl důvodem pro posouzení věci v usnesení o zahájení trestního stíhání na č.l. 3, přinejmenším jako pokusu trestného činu podle § 222 odst.1 tr.zák., když v této době poškozený ještě žil. Tím by byl dán důvod nutné obhajoby podle § 36 odst.3 tr.ř.. Nesprávné posouzení skutku v usnesení o zahájení trestního stíhání však nelze v tomto ohledu bez dalšího přeceňovat. Za podstatnější považuje zdejší soud tu skutečnost, že výslech obžalovaného K[redacted] jako obviněného probíhal 26.2.1991, tedy již po smrti poškozeného. Je krajně nepravděpodobné, že by o úmrtí poškozeného nebyly bezprostředně po konstatování smrti informovány kompetentní orgány činné v trestním řízení. Soud zvažoval doplnění dokazování výslechem vyšetřovatele jako svědka, zvláště s ohledem na tvrzení obžalovaného ohledně způsobu výslechu. Avšak s ohledem na ostatní provedené důkazy a především značný časový odstup došel k závěru, že toto doplnění je nadbytečné, když od něho nelze důvodně očekávat, že by tento důkaz změnil zásadním způsobem důkazní situaci. Totiž i za situace, kdy by nebyly žádné skutečnosti zpochybňující původní doznání tohoto obžalovaného, je třeba se zabývat tím, zda toto ojedinělé doznání postačuje pouze ke konstatování, že s vysokou mírou pravděpodobnosti se tento obžalovaný zúčastnil fyzického útoku na poškozeného B[redacted], nebo zda jednoznačně je jeho vina prokázána a tudíž má být uznán vinným dle obžaloby. Soud je toho názoru, že všechny pochybnosti nebyly odstraněny, zvláště za situace, kdy obžalovaný K[redacted] své osamocené doznání vzápětí odvolal a jediným dalším usvědčujícím důkazem je zpochybněné a odvolané tvzení krajně nevěrohodného odsouzeného V[redacted]. Závěr o vině obžalovaného K[redacted] tedy zůstává pouze v rovině pravděpodobnosti, byť vyšší míry. To však nestačí k jednoznačnému závěru o vině. Proto soud došel k závěru,

že trvá důkazní nouze ohledně jednání obžalovaného K[redacted] a v pochybnostech rozhodl opět ve prospěch tohoto obžalovaného a uznal ho vinným toliko jednáním uvedeným ve výroku tohoto rozsudku.

Shora uvedeným jednáním pod bodem I. naplnil obžalovaný H[redacted] zákonné znaky skutkových podstat trestného činu výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. v platném znění a trestného činu porušování domovní svobody podle § 238 odst.1,3 tr.zák., neboť se dopustil veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného a neoprávněně vnikl do domu jiného, při takovém činu užil násilí a takový čin spáchal se zbraní a nejméně se dvěma osobami. Jednání bylo spácháno veřejně - před více než dvěma současně přítomnými osobami a na místě veřejnosti přístupném - na obecním prostranství. Za výtržnost považuje soud výhrůžky na adresu poškozených a následné pronásledování části poškozených po jejich útěku z domu, jakož i násilné jednání spočívající v rozbíjení oken domů a snaze vniknout do obydlí za účelem napadení jiného. Oproti původnímu rozsudku při právním posouzení trestného činu výtržnictví zdejší soud ve smyslu § 16 odst.1 tr.zák. vycházel z platné právní úpravy, protože zároveň s ohledem na nové znění § 89 odst.14 tr.zák. a posun ve stanovení výše škody jako kvalifikačního znaku pominul kvalifikaci trestného činu poškozování cizí věci podle § 257 odst.1 tr.zák.. Pokud jde o trestný čin porušování domovní svobody podle § 328 odst.1,3 tr.zák., soud vycházel z toho, že obžalovaný vnikl na oplocený pozemek rodiny Č[redacted], takový čin spáchal ve spolupachatelství s dalšími obžalovanými, tedy nejméně se dvěma osobami, se zbraní - kabelem či gumovou hadicí, při takovém činu užil násilí proti majetku poškozených. Tyto zmíněné okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby byly takové povahy, že podstatně zvyšovaly stupeň nebezpečnosti tohoto trestného činu pro společnost (§ 88 odst.1 tr.zák.).

Obžalovaný K[redacted] svým jednáním pod bodem II. spáchal trestný

čin výtržnictví podle § 202 odst.1 tr.zák. účinného v době spáchání, neboť se dopustil veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti. Za znaky "veřejně" a "na místě veřejnosti přístupném" je třeba považovat tytéž skutečnosti, které byly vysvětleny u spoluobžalovaného H[redacted], stejně tak i to, co soud považoval za "výtržnost". Za výtržnost je tedy třeba považovat výhrůžky na adresu poškozených a i jejich následné pronásledování po útěku z domu. Ve smyslu § 16 odst.1 tr.zák. bylo jednání obžalovaného K[redacted] posouzeno podle trestního zákona účinného v době spáchání, když platný trestný zákon stanoví pro takové jednání sice stejnou trestní sazbu, avšak konkretizuje podmínky trestní odpovědnosti. Tohoto jednání se obžalovaný K[redacted] dopustil v jednočinném souběhu s trestným činem porušování domovní svobody podle § 238 odst.1 tr.zák., neboť neoprávněně vnikl do domu jiného. Vnikl na oplocený pozemek bezprostředně související s rodinným domem bez souhlasu majitele či uživatele. Takového jednání se obdobně jako obžalovaný H[redacted] dopustil ve spolupachatelství ve smyslu § 9 odst.2 tr.zák., když projednávaná trestná činnost byla spáchána společným jednáním více osob, tudíž ve smyslu trestního zákona odpovídá každá z nich, jako by trestný čin spáchala sama. Přitom toto společné jednání spoluobžalovaných na sebe navazovalo. Nejde přitom o žádné chápání kolektivní viny, jak se snažila namítat obhajoba některých obžalovaných, neboť společné jednání spolupachatelů zahrnuje i případ, kdy jednání každého ze spolupachatelů je přímou součástí jednoho jednání, směřujícího k naplnění skutkové podstaty téhož trestného činu. Jednání každého ze spoluobžalovaných bylo článkem řetězu, přičemž jednotlivé činnosti - články řetězu, směřovaly k přímému vykonávání trestného činu a úmysl obžalovaných, tedy i obžalovaného K[redacted] a H[redacted] směřoval právě ke spáchání trestného činu společným jednáním. Jejich jednání tedy sledovalo jediný společný cíl. Přes určité pochybnosti nebylo bezpečně prokázáno, že by obžalovaní jednali jako členové organizované skupiny. Za situace, kdy někteří ze spolupachatelů byli ozbrojení a při takovém činu užili násilí, za nepochybně prokázané

skutečnosti, že neoprávněné vniknutí probíhalo s více než dvěma současně přítomnými osobami, došel soud k závěru, že by i u obžalovaného K[redacted] byly shledány formálně okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby ve smyslu § 238 odst.3 tr.zák.. Se zřetelem k tomu, že soud však vzal za prokázáné, že obžalovaný K[redacted] sám neužil násilí a nebylo prokázáno, že by byl ozbrojen, považuje to soud za natolik závažné, že absence těchto z hlediska teorie práva zvláštních přitěžujících okolností odůvodňuje u tohoto obžalovaného aplikaci § 88 odst.1 tr.zák. a posouzení jeho jednání pouze podle základní skutkové podstaty trestného činu porušování domovní svobody podle § 238 odst.1 tr.zák..

Stupeň společenské nebezpečnosti jednání obou obžalovaných je výrazně zvyšován tím, že obžalovaní, aniž by využili možnosti legálního zásahu a opatření orgánů státní správy a státní moci k zajištění pořádku a bezpečnosti občanů v městě [redacted] před jeho narušováním občany romského původu se rozhodli sami vzít "zákon do svých rukou". Přitom jim nepostačovalo už předchozí jednání v [redacted], které skončilo samotnou demolicí bytu jedné z romských rodin a ve svém útoku pokračovali následující den, ačkoliv jim příslušníci rodiny B[redacted] J[redacted] svým odjezdem z[redacted] dali najevo, že z jejich jednání mají obavy. Přitom obžalovaní využívali i při útoku v [redacted] svoji výraznou početní převahu a byli součástí skupiny, z níž řada účastníků byla ozbrojena, a to včetně obžalovaného H[redacted]. Společenská nebezpečnost jednání obžalovaného H[redacted] je zvyšována i skutečností, že v minulosti byl již soudně trestán pro násilnou trestnou činnost. Naproti tomu soud nemohl pominout, že provedeným dokazováním bylo objektivně prokázáno, že poškození vyprovokovali projednávanou trestnou činnost tím, že skutečně terorizovali svou výtržnickou a násilnou činností spoluobčany v [redacted] tak, jak to tento soud specifikoval a podrobně rozebíral v původním rozsudku. Míru zavinění shledává soud vyšší u obžalovaného H[redacted], který byl aktivnější a byl také ozbrojen

u obžalovaného H[redacted], který byl aktivnější a byl také ozbrojen a dopustil se ve svém jednání násilí, zatímco obžalovaný K[redacted] byl (za situace, kdy nebyl kategoricky prokázán opak) pasivnějším. Ve prospěch obou obžalovaných zhodnotil soud i dobu, která uplynula od spáchání projednávané trestné činnosti, neboť dlouhý časový odstup z hlediska účelu trestu, jakožto sankce neodvratitelné a rychle následující po deliktu, je závažným faktorem. Navíc soud přihlédl i ke změně způsobu života obou obžalovaných v době od odsouzení rozsudkem zdejšího soudu ze dne 19.3.1993 ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 22.4.1994.

Obžalovaný H[redacted] je svobodný, žije s družkou, je otcem nezletilé dcery I[redacted] H[redacted], nar. [redacted]. V současné době vykonává trest odnětí svobody ve věznici [redacted], z výkonu vazby je s výjimkou ojedinělého kázeňského přestupku výrazně kladně hodnocen, když nad rámec svých povinností se od počátku aktivně zapojoval do veškeré brigádnické činnosti, vykonával funkci člena samosprávy kolektivu a do současné doby je vedoucím čtenářského kroužku. Před nástupem výkonu trestu pracoval jako [redacted]. V místě bydliště nebyl projednáván pro přestupek, předchozím zaměstnavatelem byl hodnocen kladně. Tomuto obžalovanému nic nepolehčuje, přitěžuje mu speciální recidiva, a to, že spáchal více úmyslných trestných činů. Ve smyslu § 34 písm.j) tr.zák. považuje soud za přitěžující předchozí odsouzení tohoto obžalovaného, který byl rozsudkem Obvodního soudu pro [redacted] sp.zn. 1 T 202/87, ze dne 6.1.1988 uznán vinným pro rozsáhlou majetkovou trestnou činnost, jakož i pro trestný čin loupeže podle § 234 odst.1 tr.zák. a byl mu uložen trest odnětí svobody v trvání tří a půl roku do první nápravně výchovné skupiny. Z tohoto trestu byl podmíněně propuštěn dne 20.11.1989 na zkušební dobu tří roků. Zbytek trestu mu byl prominut v důsledku amnestie prezidenta republiky z 1.1.1990. V rámci tohoto trestního řízení byl obžalovanému zkoumán duševní stav přibranými znalci z oboru psychiatrie, kteří ve svých závěrech došli

tento obžalovaný plně schopen rozpoznat nebezpečnost svého jednání pro společnost a rovněž plně schopen své jednání ovládat. S ohledem na to, že projednávané trestné činnosti se obžalovaný dopustil před vyhlášením odsuzujícího rozsudku rozsudkem Krajského soudu v Plzni dne 19.3.1993, č.j. 1 T 30/91-2921, přichází v úvahu uložení souhrnného trestu odnětí svobody ve smyslu § 35 odst.2 tr.zák., za současného zrušení výroku o trestu a výroků navazujících z rozsudku Vrchního soudu ČR v Praze ze dne 22.4.1994, sp.zn. 3 To 12/94. Se zřetelem na všechny shora uvedené skutečnosti mu byl uložen trest v trvání čtyři roků, tedy fakticky trest nižší než byl uložen po ukončení původního hlavního líčení. Důvodem pro snížení tohoto trestu jsou kromě již zmíněného velkého časového odstupu především radikálně změněné osobní poměry tohoto obžalovaného. Pro výkon trestu byl obžalovaný podle § 39a odst.2 písm.c) tr.zák. v platném znění zařazen do věznice s ostrahou, neboť trest mu byl uložen za úmyslný trestný čin a nejsou splněny podmínky pro umístění do věznice s dozorem či zvýšenou ostrahou.

Obžalovaný K[redacted] je svobodný, bezdětný, živí se jako [redacted] na základě vystaveného živnostenského listu na předmět podnikání: Koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej, mimo zboží, na které je třeba zvláštní povolení, a hostinská činnost. Kromě předchozího odsouzení v této věci nebyl soudně trestán, ve zkušební době podmíněného odsouzení vedl řádný život a vyhověl všem uloženým podmínkám, v souladu s ustanovením § 60 odst.3,4 tr.zák. se na něj hledí, jako kdyby nebyl odsouzen. Poslední předchozí zaměstnavatel hodnotil obžalovaného K[redacted] jako impulsivního a poukazoval na jeho neomluvené absence (č.l. 1518), od té doby však uplynula dlouhá doba, tudíž k tomuto negativnímu posudku soud nepřihlížel. Obžalovanému polehčuje doznání, přitěžuje mu, že spáchal více úmyslných trestných činů. Vzhledem ke všem shora uvedeným skutečnostem došel soud stejně jako v původním rozsudku k závěru, že projednávaná trestná činnost byla vyjímečným excesem v chování

že projednávaná trestná činnost byla vyjímečným excesem v chování tohoto obžalovaného a lze předpokládat, že přiměřeným a postačujícím bude uvedený trest odnětí svobody v dolní polovině zákonné trestní sazby s podmíněným odkladem na kratší zkušební dobu. Přestože tento obžalovaný je souzen za trestnou činnost, které se měl dopustit před vyhlášením odsuzujícího rozsudku zdejšího soudu ze dne 19.3.1993 č.j. 2 T 30/91-2921, nemohl být ukládán souhrnný trest ve smyslu § 35 odst.2 tr.zák., neboť ohledně dřívějšího odsouzení se na obžalovaného hledí, jakoby nebyl odsouzen (§ 35 odst.3 tr.zák.). Proto mu byl ukládán trest samostatný. Za přiměřený trest považuje soud trest v trvání sedmi měsíců. Jeho výkon byl ve smyslu § 58 odst.1a, § 59 odst.1 tr.zák. podmíněně odložen na nejkratší zkušební dobu, kterou zná trestní zákon, a to právě s přihlédnutím k tomu, že od spáchání trestné činnosti uplynulo více než pět let a po celou tuto dobu se obžalovaný nedostal do konfliktu se zákonem.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do o s m i dnů od doručení jeho písemného vyhotovení, k Vrchnímu soudu ČR v Praze prostřednictvím soudu zdejšího

V Plzni dne 21.11.1996

Předseda senátu:
JUDr. Pravoslav Polák
v.r.

Za správnost: V. Kočová

KRAJSKÝ SOUD V PLZNI